

hdyž wróćo spomnja na wschě Bože wodženja, budže jich
rt poľny dźakowanja a jich jasny poľny chwalenja! Jenož
na jnym šo njebudža móž dodžiwacž, so je pschi wschěch
jich šlaboscžach, pschelhwatanjach, hrěchach šmilny Knjes jim
dopomhał do šwojeho njebieskeho kralestwa.

Jako něhdy sastarsku Mójsaš šwój lud wučesche a jim
wótsesche sakoń Boha Knjesa, wón džesche: „Głaj, ja wam
dženša prjódł kladu žohnowanje a saklecže: požohnowanje,
budžecže-li pošlušni pschikasjam Knjesa, wascheho Boha,
kotrež ja wam dženša pschikasuju; saklecže pak, je-li so wy
njebudžecže pošlušni pschikasjam Knjesa, wascheho Boha,
a wotstupicže wot pucža, kotryž ja wam dženša pschikasuju
(5. Mójs. 11, 26—28)“. — Njeje tež dženša, kož by wjetschi
hacž Mójsaš nam prjódł položil požohnowanje a saklecže?
Kotry budže našch dónt we wěčnosći? Wěczna cžwila
abo wěczne žiwjenje, — šhto ma porňo tymaj na šebi
wschitko wješele tuteho cžaša, ale tež wschitka jeho žaloscž!
Hišcže je do našcheje wole date, kotre šebi wuswolimy.
Dženš žiwy šy, dženš wubjeť šej. Twoje lěta nješteja we
twojej ruzy, w twojej mozy. Ale tuta nětcžišča hodžina je
š wěstoscžu hišcže twoja. Kajke to budže na šudnym dnju?
To njeje rošpominanje wčipnosće, to je wulzy šhutna
naležnosć. O Knježe, Knježe, wučž naš wopomnicž, so
wumrjecž dyrbimy a šudženi budžemy, so bychmy mudri
byli! Spožcž nam mudrosć, požohnowanje šebi wuswolicž
a niz saklecže! Šmil šo nad nami, so junu jako požohno-
wani twojeho Wótza nuts pónđžemy do wěczneho žiwjenja!
Šamjeń.

